

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Cob/104/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316219840
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Krišková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1316219840.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Kriškovej a členiek senátu JUDr. Nory Vladovej a JUDr. Eleny Kúšovej v právnej veci žalobcu: Wüstenrot poisťovňa, a.s., so sídlom Karadžičova 17, 825 22 Bratislava, IČO: 31 383 408, zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, proti žalovaným: 1/ BH SM, s. r. o., so sídlom Pribišova 47, 841 05 Bratislava, IČO: 46 212 485, zastúpený: Mgr. Ľudovít Jendrál, advokát, so sídlom Vrbovská cesta 159, 921 01 Piešťany, 2/ I. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXX/XX, XXX XX I. J. Y., o zaplatenie 1.655,02 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a o odvolaní žalovaného v 1. rade proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 26Cb/444/2016-61 zo dňa 11.04.2018 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. 26Cb/444/2016-61 zo dňa 11.04.2018 v celom rozsahu p o t v r d z u j e .

Žalobcovi priznáva voči žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Žalovanému v 2. rade priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného v 1. rade povinnosťou zaplatiť žalobcovi istinu 1.655,02 Eur s 5,15% úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od 01.08.2014 do zaplatenia (výrok I), žalobu vo vzťahu k žalovanému v 2. rade zamietol (výrok II), žalobcovi voči žalovanému v 1. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok III) a žalovanému v 2. rade priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok IV).

2. Súd prvej inštancie predmetné meritórne rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou, doručenou dňa 12.12.2018 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd prvej inštancie zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne na zaplatenie istiny 1.324,02 Eur a žalovaného v 1. rade na zaplatenie 331,- Eur s príslušenstvom titulom regresného nároku. Dňa 06.12.2013 došlo o 17:15 hod. ku škodovej udalosti, pri ktorej bolo zo strany žalovaného v 2. rade ako vodiča žalobcom poisteného motorového vozidla, patriaceho žalovanému v 1. rade (poistná zmluva č. 610/0466617 o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zo dňa 30.11.2012) poškodené motorové vozidlo, patriace p. H.F. ako poškodenému, ktorý mal uzavreté havarijné poistenie v Kooperativa poisťovni, a.s., ktorá následne poskytla poistné plnenie v celkovej sume 1.655,03 Eur. Podľa § 12 ods. 1 písm. g) a § 12 ods. 2 písm. g) zákona č. 381/2001 Z.z. o

povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon o PZP“) je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu proti oboj žalovaným. Žalobca poukázal na príslušné zákonné ustanovenia cit. zákona s tým, že nedošlo k nahláseniu predmetnej poistnej udalosti v lehote 15 dní po jej vzniku. Žalovaný v 1. rade sa dostal do omeškania s platením poistného (§ 12 ods. 2 písm. f) cit. zákona). Zodpovednosť žalovaného v 2. rade je v súlade s § 420 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „Občiansky zákonník“) a zodpovednosť žalovaného v 1. rade podľa § 427 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobca niekoľkokrát vyzýval na úhradu poistného plnenia, avšak bezvýsledne.

3. Žalovaný v 1. rade vo vyjadrení uviedol, že nakoľko predmetná škodová udalosť bola žalobcovi oznámená poškodeným na predpísanom tlačive, a to aj s nákresom dopravnej nehody, jeho oznámenie by tak vzhľadom na identické informácie nič nové neobsahovalo. Vyriešenie poistnej udalosti prebehlo v zmysle poistnej zmluvy a zákona, poškodenému bola spôsobená škoda nahradená. Žalovaný v 1. rade považoval regresnú požiadavku za nedôvodnú, v rozpore s dobrými mravmi a zásadami poctivého obchodného styku, žalobca sa podľa neho opiera o formálne ustanovenia zákona, nehľadiac pri tom na ich samotný účel, preto navrhol žalobu zamietnuť alebo primerane znížiť peňažné plnenie.

4. Žalovaný v 2. rade vo vyjadrení uviedol, že predmetnú dopravnú nehodu riešila privolaná policajná hliadka, ktorá mu uložila poriadkovú pokutu. Po spísaní záznamu o dopravnej nehode s poškodeným na druhý deň navštívil pobočku Wüstenrot poisťovňa, a.s., kde bol dopytovaný za účelom poskytnutia podrobnejších informácií. Následne na ďalší deň žalovaný v 2. rade navštívil spoločnosť žalovaného v 1. rade, ktorá bola majiteľom predmetného osobného motorového vozidla, a ktorá ho požičala podnikateľskému subjektu Ivan Kotrla IKO-STAV, so sídlom Mostná 15 v Nitre, v ktorej bol žalovaný v 2. rade v rozhodnom čase zamestnaný. Nakoľko na adrese sídla žalovaného v 1. rade (t. č. Považská 23 v Bratislave) nikoho nezastihol, v schránke nechal odkaz so svojím telefónnym číslom. Nasledujúci deň zamestnávateľ žalovaného v 2. rade - Ivan Kotrla (podnikajúci pod obchodným menom Ivan Kotrla IKO-STAV) prevzal kópiu záznamu o dopravnej nehode a uviedol, že danú vec vybaví. Nakoľko menovaný podnikateľský subjekt ukončil podnikateľskú činnosť vo všetkých predmetoch podnikania, žalovaný v 2. rade doposiaľ nemá uhradenú časť mzdy.

5. Súd prvej inštancie následne vec právne posúdil podľa § 2 písm. e), 12 ods. 2 písm. f), g) zákona o PZP, § 420 ods. 1, § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka a uviedol, že žalovaný v 1. rade je pasívne legitímovaný, pričom jeho zodpovednosť je daná v súlade s ustanovením § 2 písm. e) zákona o PZP. V prípade vodiča - žalovaného v 2. rade vychádzal súd prvej inštancie z jeho vyjadrenia a poukázal na to, že podľa výpisu zo Sociálnej poisťovne bol v čase dopravnej nehody (dňa 06.12.2013) zamestnancom podnikateľského subjektu Ivan Kotrla IKO-STAV, IČO: 41 267 036. Súd prvej inštancie konštatoval, že nebolo sporné, že žalovaný v 2. rade ako vodič motorového vozidla zn. FIAT DUCATO, EČV: G.-XXX D., ktorý bol v čase škodovej udalosti v pracovnom pomere u tretej osoby, spôsobil predmetnú dopravnú nehodu, keď pri jazde uvedeným motorovým vozidlom narazil do zadnej časti vozidla, idúceho v tom istom pruhu pred ním, čím došlo k porušeniu predpisu č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. Rovnako tak nebolo sporné, že vlastníkom a držiteľom poisteného motorového vozidla bol žalovaný v 1. rade. V rámci posúdenia spôsobenia škody pri činnosti fyzickej osoby - podnikateľa alebo právnickej osoby, a to jej zamestnancom alebo inou osobou pri tejto činnosti použitou, prípadne toho, či sa jedná o exces (vybočenie z tejto činnosti), súd prvej inštancie konštatoval, že paušálne hľadisko neexistuje a jedná sa o problematiku riešenú v podstate zhodne ako v pracovnom práve. Zásadným kritériom je miestna, časová a predovšetkým vecná (vnútorná, účelová) súvislosť a vzťah k činnosti, pri ktorej bola škoda spôsobená pre zamestnávateľa, hoci bez jeho príkazu a len na základe vlastného rozhodnutia.

6. V danom prípade dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca automaticky prevzal zodpovednosť žalovaného v 2. rade ako vodiča bez toho, aby skúmal, v akom postavení v čase dopravnej nehody bol, či bol v pracovnom pomere a ak áno, či sa jednalo o exces. V čase dopravnej nehody žalovaný v 2. rade viedol úžitkové motorové vozidlo ako zamestnanec podnikateľského subjektu Ivan Kotrla IKO-STAV, IČO: 41 267 036, ktorý v súlade s ustanovením § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka zodpovedá za vzniknutú škodu. Aj keď žalovaný v 2. rade ako vodič, ktorý dopravnú nehodu zaviniel, porušil všeobecné predpisy o cestnej premávke, táto skutočnosť sama o sebe záver o tzv. excese nezakladá. Za takejto situácie žalovaný v 2. rade ako vodič vozidla, ktorý v rozhodnom čase vykonával povinnosti zverené mu jeho zamestnávateľom, nemôže byť zodpovedný za vzniknutú škodu. Žalobca by mal právo postihu aj

proti vodičovi motorového vozidla len za predpokladu, že by sa naň nevzťahovala úprava v zmysle § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, čo žalovaný v priebehu sporového konania nepreukázal a ani netvrdil. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný v 2. rade, ktorý spôsobil dopravnú nehodu plnil povinnosti vodiča - zamestnanca, jeho konanie má za následok zodpovednosť za škodu zamestnávateľa, nie zodpovednosť samotného pracovníka. U vodiča môže pri splnení zákonných podmienok (Zákonník práce) prichádzať do úvahy len tzv. regresná náhrada. Samotná skutočnosť, že žalovaný v 2. rade ako vodič viedol jemu zverené motorové vozidlo, pričom pri jazde porušil všeobecné predpisy o cestnej premávke, nemôže zakladať dôvod na exces, ktorý by zakladal prijatie záveru, že konanie vodiča nezaväzuje právnickú osobu, pracovné úlohy ktorej pri riadení úžitkového motorového vozidla plnil. Súd prvej inštancie tak uzavrel, že za škodu spôsobenú zamestnancom podnikateľského subjektu Ivan Kotrla IKO-STAV, IČO: 41 267 036 ako priamym škodcom v zmysle § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka zodpovedá jeho zamestnávateľ. Nakoľko žalovaný v 2. rade nie je osobou zodpovedajúcou za vzniknutú škodu, nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, splnenia ktorej sa žalobca žalobou domáhal, v danom prípade absentuje pasívna vecná legitímácia žalovaného v 2. rade, čo je dôvodom na zamietnutie žaloby vo vzťahu k žalovanému v 2. rade.

7. V prípade posúdenia nároku žalobcu vo vzťahu k žalovanému v 1. rade mal súd prvej inštancie za to, že žalovaný v 1. rade ako poistený podľa § 2 písm. f) zákona o PZP porušil povinnosť v zmysle § 10 ods. 1 písm. a) cit. zákona, keď v lehote 15 dní odo dňa vzniku škodovej udalosti predmetnú skutočnosť písomne neoznámil poisťovateľovi, pričom v čase poistnej udalosti podľa § 12 ods. 1 písm. f) zákona o PZP mal poisťovateľ proti poistníkovi nárok na náhradu poistného plnenia/jeho časti, ak v čase poistnej udalosti bol v omeškaní s platením poistného. V zmysle znenia poistnej zmluvy bolo dojednané platenie poistného jedenkrát ročne s poistným obdobím 1 rok. Nakoľko žalovaný v 1. rade poistné za obdobie od 30.11.2013 do 30.11.2014, ktoré bolo splatné dňa 30.11.2013 neuhradil, bol v čase poistnej udalosti dňa 06.12.2013 v omeškaní s úhradou poistného. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie zaviazal žalovaného v 1. rade povinnosťou nahradiť žalobcovi celé poskytnuté poistné plnenie. Žalovaný v 1. rade nepoprel, že predmetné motorové vozidlo bolo požičané tretej osobe, rovnako tak nepoprel, že predmetnú poistnú udalosť nenahlásil v zákonnej lehote (z dôvodu vyhodnotenia ako „formality“), preto súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné vykonať výsluch štatutárneho zástupcu žalovaného v 1. rade v predmetnom sporovom konaní.

8. Žalovaný v 2. rade sa k otázke disponovania s predmetným motorovým vozidlom vyjadril, medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. rade zmluvný vzťah nebol, pričom súd prvej inštancie mal za to, že sa nejedná o existenciu okolností hodných osobitného zreteľa pre zníženie uplatneného regresného nároku. S poukazom na to, že žalovaný v 1. rade bol v omeškaní s platením poistného (o čom musel mať vedomosť), pričom žalobca ho listom zo dňa 16.06.2016 vyzval na úhradu žalobou uplatňovanej sumy 1.655,02 Eur v lehote 15 dní od doručenia výzvy - k čomu nedošlo, súd prvej inštancie považoval žalobu žalobcu vo vzťahu k žalovanému v 1. rade za dôvodnú. Úroky z omeškania priznal súd prvej inštancie v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

9. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a priznal žalobcovi voči žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov konania a žalovanému v 2. rade voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti meritórného rozhodnutia samostatným uznesením.

10. Proti predmetnému meritórnemu rozhodnutiu podali v zákonnej lehote odvolanie žalobca (vo výrokoch II a IV) a žalovaný v 1. rade (vo výrokoch I a III).

11. Žalobca svoje odvolanie dôvodil podľa § 365 ods. 1 písm. h) a f) C.s.p. tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca uviedol, že súd prvej inštancie len na základe písomného vyjadrenia žalovaného v 2. rade nekriticky prevzal jeho tvrdenia spočívajúce v skutočnosti, že v čase poistnej udalosti bol zamestnancom spoločnosti Ivan Kotrla IKO-STAV a táto mala poistené motorové vozidlo požičané od žalovaného v 1. rade, čím mal za preukázané, že žalovaný v 2. rade nenesie ako vodič motorového vozidla, ktoré spôsobilo poistnú udalosť, zodpovednosť a na základe uvedeného následne dospel k záveru o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 2. rade v predmetnom sporovom konaní. Súd prvej inštancie v rámci predmetného právneho posúdenia nepovažoval za potrebné (ako dokonca uviedol v napadnutom meritórnem rozhodnutí)

vypočúť žalovaného v 2. rade k otázkam dôvodov, pre ktoré disponoval daným motorovým vozidlom, pretože to vyplynulo z písomného vyjadrenia žalovaného v 2. rade, čo žalobca namieta, nakoľko z neho nijakým spôsobom nevyplýva skutočnosť, či v čase vzniku poistnej udalosti vykonával úkony súvisiace s výkonom jeho zamestnania, resp. či sa jednalo o činnosť, ktorou sledoval svoje vlastné záujmy. Žalobca má za to, že je to ničím nepodložená domnienka, ktorá bola zjavne výsledkom nesprávnej interpretácie vyjadrenia žalovaného v 2. rade.

12. Navyše, súd prvej inštancie poukázal aj na skutočnosť, že zo strany žalobcu nebola preukázaná skutočnosť, že na žalovaného v 2. rade sa nevzťahuje ustanovenie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V danom prípade preto žalobca považuje za potrebné zdôrazniť, že nakoľko žalovaní v 1. a 2. rade si nespĺnili svoju zákonnú povinnosť, spočívajúcu v ohlásení poistnej udalosti do 15 dní od jej vzniku, preto sa žalobca o nej dozvedel až zo záznamu o dopravnej nehode zo dňa 06.12.2013 a z uplatnenia nároku na náhradu škody z havarijného poistenia zo dňa 07.12.2013 poskytnutého poškodeným, pričom z týchto dokumentov nevyplýva, že žalovaný v 2. rade ako vodič motorového vozidla bol v pracovnom pomere so spoločnosťou Ivan Kotrla IKO-STAV, ktorá mala predmetné motorové vozidlo zapožičané. Žalobca však nie je povinný zisťovať, či vodič motorového vozidla spôsobil škodu pri výkone činnosti pre zamestnávateľa, jedná sa o povinnosť samotného žalovaného v 2. rade - z uvedeného dôvodu preto nemožno jeho pasívnu vecnú legitímáciu vylúčiť a nebolo možné žalobu vo vzťahu k žalovanému v 2. rade bez ďalšieho zamietnuť. V danej časti je meritórne rozhodnutie súdu prvej inštancie nezákonné a je potrebné ho zmeniť.

13. Vyjadrenie žalovanej strany sporu k odvolaniu žalobcu doručené nebolo.

14. Žalovaný v 1. rade odvolanie proti meritórnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie dôvodil podľa § 365 ods. 1 písm. e) C.s.p. tým, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a uviedol, že na pojednávaní, nariadenom súdom prvej inštancie na deň 07.03.2018 navrhol ako dôkaz výsluch žalovaného v 2. rade a výsluch konateľa žalovaného v 1. rade, ktorými malo byť dostatočne preukázané, či bol žalovaný v 2. rade oprávnený viesť motorové vozidlo vo vlastníctve žalovaného v 1. rade v čase predmetnej dopravnej nehody a rovnako tak aj vedomosť žalovaného v 1. rade o tom, že došlo k poistnej udalosti v súvislosti s predmetným motorovým vozidlom. Súd prvej inštancie však navrhnuté dôkazy odmietol vykonať, následkom čoho došlo k nedostatočnému a neúplnému zisteniu skutkového stavu. S poukazom na uvedené sa žalovaný v 1. rade domáha, aby odvolací súd napadnuté meritórne rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

15. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného v 1. rade uviedol, že žalovaný v 1. rade si nespĺnil svoju povinnosť, keď v lehote 15 dní nenahlásil vznik škodovej udalosti (zo dňa 06.12.2013) žalobcovi a navyše, v rozhodnom čase bol v omeškaní s platením poistného, preto s poukazom na ustanovenia § 2 písm. e), § 10 ods. 1 písm. a), § 12 ods. 1 písm. f) a g) zákona o PZP vznikol žalobcovi nárok na náhradu poistného plnenia. Predmetné skutočnosti navyše žalovaný v 1. rade v priebehu sporového konania nijakým spôsobom nerozporoval a ani nepreukázal, že by došlo ku krádeži uvedeného motorového vozidla, príp. že by bolo v čase poistnej udalosti požičané. V danom prípade by bol výsluch konateľa žalovaného v 1. rade ku skutočnosti, z akého dôvodu viedol uvedené motorové vozidlo žalovaný v 2. rade a ako došlo k poistnej udalosti, neúčelný. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie v prípade, keď nevyslúchol žalovaným v 1. rade navrhovaných svedkov, postupoval správne a námietky žalovaného v 1. rade považuje za irelevantné a jeho odvolanie za nedôvodné. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolaciemu súdu žalobca navrhuje, aby napadnutý rozsudok v predmetnej časti ako vecne správny potvrdil.

16. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal vec v zmysle ustanovenia § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu a odvolania žalovaného v 1. rade bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku (26.04.2022) bol v súlade s ustanovením § 219 ods. 3 C.s.p. oznámený na úradnej tabuli a na webovej stránke Krajského súdu v Bratislave dňa 19.04.2022 (t.j. v zákonnej lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením). Po oboznámení sa s obsahom spisu, odvolaním žalobcu a odvolaním žalovaného v 1. rade dospel odvolací súd k záveru, že im vyhovieť nemožno.

17. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov

napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

18. Odvolací súd v danom prípade konštatuje správnosť dôvodov meritórneho rozhodnutia, nakoľko na základe vykonaných dôkazov správne zistil skutkový stav, zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, z ktorých dôkazov vychádzal, aké skutočnosti mal vykonanými dôkazmi za preukázané, dôkazy vyhodnotil a zistený skutkový stav správne právne posúdil. Súd prvej inštancie v napadnutom meritórnom rozhodnutí dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na sporné otázky, pričom sa zároveň vysporiadal s podstatnou argumentáciou sporových strán. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza nasledovné:

19. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že dňa 06.12.2013 došlo ku vzniku škody na osobnom motorovom vozidle p. H., typ vozidla KIA RIO, EČV: G. XXX A., a to v dôsledku škodovej udalosti spôsobenej žalovaným v 2. rade ako vodičom osobného motorového vozidla zn. FIAT DUCATO, EČV: G. XXX D., pričom v čase predmetnej dopravnej nehody bol jeho držiteľom a vlastníkom žalovaný v 1. rade, ktorý mal uzavretú zmluvu o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u žalobcu (zo dňa 30.11.2012). Uvedená škodová udalosť bola oznámená spoločnosti KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, u ktorej mal poškodený p. H. uzavreté havarijné poistenie svojho motorového vozidla (č. poistnej zmluvy 6577273537), v dôsledku čoho KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group poskytla poškodenému poistné plnenie, pričom mu (v zmysle dojednanej poistnej zmluvy) nebola uhradená spoluúčasť. Z likvidačnej správy k predmetnej poistnej udalosti zo dňa 12.05.2014 vyplynulo, že škoda na osobnom motorovom vozidle poškodeného predstavuje celkovú sumu 1.655,03 Eur. Žalobca podľa oznámenia o poistnom plnení zo dňa 12.05.2014 následne po skončení likvidácie uvedenej poistnej udalosti vyplatil spoločnosti KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, sumu 1.489,06 Eur a ako plnenie poškodenému sumu 165,97 Eur (spolu suma 1.655,03 Eur). S poukazom na skutočnosť, že žalovaný v 1. rade ako prevádzkovateľ osobného motorového vozidla zn. FIAT DUCATO, EČV: G. XXX D. si svoju zákonnú povinnosť písomne v lehote 15 dní oznámiť žalobcovi vznik škodovej udalosti nespínil, pričom zároveň v čase jej vzniku bol v omeškaní s úhradou poistného (úhrada ktorého bola v zmysle poistnej zmluvy zo dňa 30.11.2012 dojednaná jedenkrát ročne s poistným obdobím jeden rok), žalobcovi tak vznikol nárok na náhradu poskytnutého poistného plnenia. Vo vzťahu k žalovanému v 2. rade si žalobca svoj nárok na náhradu poskytnutého poistného plnenia uplatňoval z dôvodu nesplnenia zákonnej povinnosti písomne v lehote 15 dní oznámiť žalobcovi vznik škodovej udalosti ako vodič osobného motorového vozidla zn. FIAT DUCATO, EČV: G. XXX D.. Žalobným návrhom uplatnená istina v sume 1.342,02 Eur (s príslušenstvom) predstavuje solidárny záväzok žalovaných v 1. a 2. rade titulom náhrady žalobcom poskytnutého poistného plnenia a istina 331,- Eur (s príslušenstvom) ako rozdiel do žalobcom celkovej uhradenej sumy poistného plnenia (1.655,03 Eur) záväzok samotného žalovaného v 1. rade ako sankciu za dvojnásobné porušenie jeho povinností ako poisteného. Súd prvej inštancie s poukazom na obranu žalovaného v 2. rade vyhodnotil ako spornú primárne otázku jeho pasívnej vecnej legitímácie a dospel k záveru, že nakoľko žalovaný v 2. rade v čase škodovej udalosti viedol osobné motorové vozidlo zn. FIAT DUCATO, EČV: G. XXX D., patriace žalovanému v 1. rade, ako zamestnanec podnikateľského subjektu Ivan Kotrla IKO-STAV, IČO: 41 267 036 (ktorý mal v rozhodnom čase predmetné vozidlo od žalovaného v 1. rade zapožičané), v danom prípade si plnil povinnosti vodiča - zamestnanca, preto za škodu ním spôsobenú zodpovedá jeho zamestnávateľ. Na základe uvedených skutočností súd prvej inštancie žalobu vo vzťahu k žalovanému v 2. rade zamietol. Vo vzťahu k žalovanému v 1. rade súd prvej inštancie ustálil, že sa jedná o nárok žalobcu titulom vyplateného poistného plnenia poškodenému v celkovej sume 1.655,02 Eur z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla a s poukazom na skutočnosť, že v čase poistnej udalosti bol žalovaný v 1. rade ako poistník v omeškaní s platením poistného, žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného v 1. rade povinnosťou zaplatiť žalobcovi náhradu poskytnutého poistného plnenia v celom rozsahu.

20. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie, v zmysle ktorej nebola súdu preukázaná pasívna vecná legitímácia žalovaného v 2. rade v spore a vzhľadom na ustálenú judikatúru poukazuje na skutočnosť, že na to, aby sa niekto stal účastníkom konania, netreba, aby bol účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v konaní ide - stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je

jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa používa pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je, alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (bližšie viď rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/192/2004, citovaný v uznesení ÚS SR č. k. III. ÚS 473/2017-14 zo dňa 01.08.2017).

21. Vzhľadom na to, že civilné sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňou nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena, potom z predmetnej zásady následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého je každá strana povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. Z uvedeného zároveň vyplýva, že strana domáhajúca sa určitých právnych následkov, ponese aj nepriaznivé dôsledky stavu non liquet - neobjasneného skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti (bližšie viď náleží ÚS SR sp. zn. I. ÚS 24/2019 zo dňa 09.06.2020). V danom prípade je takýmto stavom práve to, že pokiaľ mal žalobca za to, že žalovaný v 2. rade ako vodič a pôvodca predmetnej dopravnej nehody je v spore pasívne vecne legitimovaným subjektom (z dôvodu zavineného porušenia pravidiel cestnej premávky), ktorý v príčinnej súvislosti s uvedeným protiprávnym konaním spôsobil škodu na motorovom vozidle poškodeného, na základe čoho zodpovedá za predmetnú škodu - a to aj napriek skutočnosti, že vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že v čase škodovej udalosti vykonával úkony súvisiace s výkonom jeho zamestnania u podnikateľského subjektu Ivan Kotrla IKO-STAV, IČO: 41 267 036, bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že v rozhodnom čase žalovaný v 2. rade povinnosti vodiča - zamestnanca neplnil. Žalobca napriek tomu, že disponoval písomným vyjadrením žalovaného v 2. rade o tom, že v rozhodnom čase bol zamestnaný u podnikateľského subjektu Ivan Kotrla IKO-STAV, IČO: 41 267 036, v priebehu sporového konania písomne a (ako vyplýva zo zvukového záznamu) ani na pojednávaní, nariadenom súdom prvej inštancie na deň 07.03.2018, na ktorom boli sporové strany okrem iného oboznámené s výsledkom lustrácie vykonanej súdom prvej inštancie (ktorým bola potvrdená skutočnosť, že žalovaný v 2. rade bol v rozhodnom čase v zamestnaneckom pomere), predmetnú skutočnosť nijakým spôsobom nerozporoval a ani nenavrhol vykonať ďalšie dokazovanie - napr. výsluchom žalovaného v 2. rade, za účelom preukázania jeho priamej zodpovednosti. Žalobca síce v odvolaní namietal, že z vyjadrenia žalovaného v 2. rade skutočnosť, či v čase vzniku poistnej udalosti vykonával úkony súvisiace s výkonom jeho zamestnania nevyplýva, avšak odvolací súd mal z obsahu spisu za jednoznačne preukázané, že žalobca existenciu nároku na regresný postih žalovaného v 2. rade titulom excesu z ustanovenia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka nijakým spôsobom neosvedčil. Na základe uvedeného je preto nevyhnutné vyvodiť záver, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia týkajúce sa pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 2. rade (ktorej preskúmanie je imanentnou súčasťou každého sporového konania), následkom čoho je nepriaznivé rozhodnutie v podobe zamietnutia žaloby vo vzťahu k žalovanému v 2. rade, pričom ani žalobcom uvádzaný odvolací argument nie je spôsobilý privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku II a naň nadväzujúceho závislého výroku IV o nároku na náhradu trov konania.

22. Keďže žalobca ani v odvolacom konaní nepreukázal, že žalovaný v 2. rade je nositeľom hmotnoprávných povinností, z ktorých vyvodzuje voči nemu žalobou uplatňovaný nárok, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II a IV ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil.

23. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného v 1. rade spočívajúcej v skutočnosti, že súd prvej inštancie ním navrhnutý dôkaz formou výsluchu žalovaného v 2. rade za účelom preukázania, či bol v čase dopravnej nehody oprávnený viesť motorové vozidlo žalovaného v 1. rade, odmietol vykonať a rovnako tak odmietol vykonať aj výsluch konateľa žalovaného v 1. rade preukazujúci jeho (ne)vedomosť o predmetnej dopravnej nehode, mal odvolací súd za preukázané, že súd prvej inštancie sa v napadnutom meritórnom rozhodnutí v dostatočnom rozsahu vysporiadal s predmetnými skutočnosťami a podrobne uviedol, prečo uvedené (žalovaným v 1. rade navrhované) dôkazy nevykonával. Ako vyplýva aj

z ustálenej judikatúry, pokiaľ súd na to, aby ustálil skutkový stav, ktorý mu umožňuje meritórne rozhodnúť, vykoná iba časť navrhnutých dôkazov, koná v rámci svojich kompetencií, pretože rozsah vykonaného dokazovania nie je závislý od vôle sporových strán (bližšie vid' uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/207/2019 zo dňa 17.10.2019). Znamená to, že nie je povinnosťou súdu prvej inštancie vykonať všetky sporovými stranami navrhnuté dôkazy, nakoľko výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať, je s poukazom na ustanovenie § 185 ods. 1 C.s.p. výlučne na súde. Ak sa súd rozhodne navrhnutý dôkaz nevykonať, je následne povinný svoje rozhodnutie zdôvodniť v odôvodnení svojho rozhodnutia (§ 220 ods. 2 C.s.p.) - ako správne postupoval aj súd prvej inštancie v napadnutom meritórnom rozhodnutí. Odvolací súd zároveň dodáva, že ak žalovaný v 1. rade v podanom odvolaní navrhuje vykonanie vyššie uvedeného dokazovania formou výsluchu žalovaného v 2. rade a konateľa žalovaného v 1. rade, ktoré doplnenie dokazovania nepovažoval súd prvej inštancie za potrebné, pričom odvolací súd sa s jeho uvedeným právnym názorom stotožnil v celom rozsahu (§ 387 ods. 2 C.s.p.), nie je nevyhnutné sa k tomuto osobitne vyjadrovať. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom totiž tvorí jeden celok a určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára kompletizujúcu jednotu (bližšie vid' napr. uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/135/2017 zo dňa 23.01.2018).

24. S poukazom na uvedené preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku I. a III. potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 369 ods. 1 v spojení s § 255 ods. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi (voči žalovanému v 1. rade) a úspešnému žalovanému v 2. rade (voči žalobcovi) priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom.

26. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).